

32. EZ IS A HARMADIK ANGYAL ÜZENETE

Jel. 14,12.

I. A szentek békességes tűrése

A harmadik angyal azt mondja, hogy az üzenetük hirdetése által olyan emberek kerülnek összegyűjtésre, akikről Isten azt a jellemzést adja, hogy: *„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”* (12. vers). Ebben a kijelentésben három vonatkozásban kapunk ismertetést róluk. *„Békességes tűrés”* jellemzi őket, megtartják *„Isten parancsolatait”*, és megtartják *„Jézus hitét”*. A következőkben vizsgáljuk meg, hogy mit is mond el nekünk ez az isteni kinyilatkoztatás.

A *„békességes tűrés”* a Szentlélek gyümölcse., ami viszont nem egy alkalmoszerű megnyilatkozás, hanem az ember lelki állapotára mutató meghatározás. Vagyis nem egy-egy cselekedet milyenségét fejezi ki ez a meghatározás, hanem az emberi természetnek, vagyis a szívnek az állapotát, ahonnan minden megnyilatkozásunk indul *„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.”* (Péld. 4,23.). János apostol azért fogalmaz így, hogy a *„szentek”* békességes tűrése, mert ők kizárólag Istenhez tartoznak. Olyan emberek ők, akiket Isten választott ki a világból, és hívott el, hogy az ő tulajdon fiaivá legyenek, és a Szentlélek munkájának eredményeként a Léleknek gyümölcse beért az életükben.

A szövegösszefüggés arra irányítja figyelmünket, hogy a békességes tűrésre a fenevad és annak képe elleni küzdelemben lesz szükségük ezeknek a szenteknek. Ez a *„békességes tűrés”,* az ellenük irányuló támadások és üldözések között kell, hogy megnyilvánuljon. Ők a gyűlöletre nem gyűlölettel válaszolnak, mert Jézustól már korábban megtanulták azt a leckét, amire Mesterük kérte őket: *„tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”* (Mt. 11,29.).

Ebben az időben Babilon vezetésével a gonoszok mindent megtesznek annak érdekében, hogy az Istenhez hűségesek maradákat ahhoz a mozgalomhoz való csatlakozásra bírják, amelyik végül a fenevad körül csoportosul. Ennek érdekében *„a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival”* (2Thess. 2,9.) cselekszik Sátán által a fenevad. *„Nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára”* (13,13.). *„Nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is”* (Mt. 24,24.). Ezekkel a csodákkal azt igyekszik Sátán bizonyítani, hogy Isten ereje nyilvánul meg abban a mozgalomban, amit ő irányít és vezet. A hűségesek maradéka azonban állhatatosan kitart az igazság mellett. Számukra a csodás jelenségeknél fontosabb az, hogy mit mond Isten igéje.

Azt is olvashatjuk, hogy *„a gonoszságnak minden csalárdságával”* (2Thess. 2,10.) munkálkodik az emberek megtévesztésén. Ez a régies kifejezés, hogy *„csalárd”,* azt jelenti: álnok, kétszínű, csaló. Akiket pedig nem tud megtéveszteni, azokat

megfélemlítéssel próbálja a maga oldalára állítani., hiszen halállal fenyegeti azokat, akik nem hajlandók felvenni magukra az ő hatalmának bélyegét (lásd: 25/I. pontot). Ilyen körülmények között valóban békességes túrésra van szükségük azoknak, akik Isten mellett akarnak maradni.

Békességes túrés jellemzi őket Isten ígéretének várása közben is. Miközben az egész világ a szenzációkeresés légkörében él, addig ők türelmesen várják, hogy Isten beteljesítse azt az ígéretét, amelyet megígért. *„Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését”* (Tit. 2,13.). Miközben az egész világ egy ellenséges frontot indít ellenük, addig ők béketúréssal várják Isten szabadítását. Jézus elismerő szavai, amelyeket az Atya elé tár az élő igazakról, szintén ezt a jellemvonásukat emeli ki. *„Ők megtartották az én béketúrésra intő beszédemet, nekik az angyalok között kell járniok.”* (EGW: NK 566,f.)

II. Megtartják Isten parancsolatait

Az a kijelentés, miszerint ők *„megtartják az Isten parancsolatait”* (12. vers), különös jelentőséggel bír. A Sátán által megtévesztett emberek szinte rabszolgaként járultak a fenevad és képe elé, hogy teljesítsék parancsait és kívánalmait. A másik oldalon viszont a szenteknek kis csapata megtagadja az engedelmességet. Ők erősen állnak abban, hogy *„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek”* (Ap.csel. 5,29.).

A leghevesebb küzdelem a negyedik parancsolat szombatja körül alakul ki, amely az Isten iránti hűség pecsétje lesz abban az időben. Szinte az egész keresztény világ azt vallja, hogy a Tízparancsolatból kilenc még ma is mindenkire nézve kötelező érvényű. A kritikus negyedik parancsolattal kapcsolatban viszont számos érvet elmondanak azért, hogy ők miért nem tartják, illetve miért a vasárnapot ünneplik nyugalomnapként a szombat helyett.

Vannak, akik azt a nézetet hangoztatják, hogy a negyedik parancsolatban az időelem csak jelképes jelentőségű. Csak az a fontos, hogy a hét napjai közül egyet Istennek szenteljenek. Mások önmagukkal is ellentmondásba kerülve, azt akarják állítani, hogy a Tízparancsolat érvényessége éppúgy megszűnt, mint az egyéb ótestamentumi törvényeké. Csak akkor bizonytalanodnak el, amikor azt kérdezzük tőlük, hogy akkor ezek szerint lopni, ölni és paráználkodni is lehet? Akkor már kezdik érezni, hogy az érvelésük nagyon sántít.

A római egyház nézete viszont eltér ettől az általános protestáns érveléstől. Szerintük a Római Egyháznak, szorosabban véve a római Pápának, mint *„Krisztus földi helytartójának”*, a Krisztustól kapott hatalma alapján van joga megváltoztatni a heti nyugalomnapot. Ezért mondható az, hogy a vasárnap, a Római Egyház tekintélyének és hatalmának jeleként lett bevezetve a kereszténység tanításába és gyakorlati életébe. Isten szentjei azonban nem fogják elismerni ezt a hatalmat és tekintélyt. E kérdésben a válság akkor élesedik ki legjobban, amikor a nagy Babilon

felülkerekedik az államhatalmakon. Amikor a vasárnap megünneplését polgári törvényekkel fogja kötelezővé tenni. Amikor az ellenszegülőket a polgári hatalommal bünteteti meg.

Ebben a nehéz helyzetben Isten gyermekei a Biblia kinyilatkoztatásaihoz ragaszkodnak, és Istenen kívül senki előtt sem hódolnak meg. Ekkor az emberek cselekedeteiben megnyilatkozó engedelmisség minden kétséget kizár a tekintetben, hogy ki, melyik oldalon áll. Amikor az egész világ az Isten törvénye elleni szövetségbe tömörül, Isten gyermekei azonban akkor sem feledkeznek el Isten ígérteréről. *„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba”* (22,14.).

„Isten törvénye: jellemének másolata, de egyben minden emberi jellem zsinórmértéke is. Ezt az isteni mértékegységet tárja Isten mindenki elé, nehogy félreértés támadhasson aziránt, hogy kiket kíván Isten országának polgárai gyanánt.” (EGW: KP 228,1.)

Az Isten által adott törvények az Istenben megnyilatkozó szeretet kifejezői, ezért a Szentírás ugyanazokat a jelzőket alkalmazza a törvényre, mint Istenre.

- *„a ti mennyei Atyátok **tökéletes**.”* (Mt. 5,48.) – *„Az Istennek útja **tökéletes**”* (Zsolt. 18,31.)
 - *„Az Úrnak törvénye **tökéletes**”* (Zsolt. 19,8/a.) – *„De a ki belenéz a szabadság **tökéletes** törvényébe”* (Jak. 1,25.)
- *„Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e **szent** Isten előtt?”* (1Sám. 6,20.) – *„Szentek legyetek, mert én **szent** vagyok.”* (1Pét. 1,16.)
 - *„Azért ám a törvény **szent**, és a parancsolat **szent** és igaz és jó.”* (Róm. 7,12.) (lásd még: Jn. 3,33. Mt. 19,17.)
- *„Az Isten **szeretet**; és a ki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is ő benne.”* (1Ján. 4,16.)
 - *„Annakokáért a törvénynek betöltése a **szeretet**.”* (Róm. 13,10.)

Mindezek hátterén azt mondhatjuk, hogy a törvényben maga Isten nyilatkozik meg, ezért aki elveti magától a törvényt, az valójában Istent veti el. Amikor az ember figyelmen kívül hagyja a törvényt, akkor valójában az Istennel való közösségét bontja fel és szakítja meg.

Isten azt szeretné, hogy az örök erkölcsi törvény ne csak egy kívülről ható befolyással, a betű tilalmával érvényesülne, hanem egy belülről ható erőként gyakorolna befolyást az emberek gondolkodására és érzelmeire. Kezdetben még az ember belső lényébe volt beírva a törvény, hogy ösztönösen határozza meg indítékainkat és cselekedeteinket, csak a bűn uralomra jutása törölte ki az emberek lelkéből. A megváltásunkkal összhangban viszont Isten azon fáradozik, hogy

Szentlélektől vezetett emberek szívébe újra kerüljön vissza, legyen beleírva. „*Adom az én törvényemet az ő elméjükbé, és az ő szívébe írom azokat*” (Zsid. 8,10.).

III. Krisztus a törvényben

Amikor a törvény az Istentől rendelt funkcióját tölti be az emberek között, akkor valójában „*Krisztushoz vezérlő mesterünkké lett*” (Gal. 3,24.), és ezt a Jézushoz vezetést többféle módon is elvégezti értünk és bennünk.

Egyrészt oly módon, hogy amikor belenézünk a törvénybe, mint egy tükörbe, akkor megmutatja bűneinket, „*mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad*” (Róm. 7,7.), de a törvény elmondja. Ezzel párhuzamosan viszont rádöbben, hogy ezeket a bűnöket csak Jézus tudja kitörölni belőlünk, mert csak Ő tudja megmosni és újjáteremteni a szívünket.

Másrészt azért van szükségünk a Jézushoz vezetésre, mert a törvény követelményeinek egyetlen ember sem tud eleget tenni úgy, ahogy kellene. Amikor viszont Krisztushoz megyünk, és hitben elfogadjuk Őt személyes Megváltónknak, akkor Ő kész helyet cserélni velünk, hogy úgy állhassunk meg az Atya előtt, mintha sohasem vétkeztünk volna a törvény ellen.

Ha valakit nem tud Krisztushoz vezetni a törvény, akkor azt az embert az örök halál ítéletére kárhoztatja a törvény. Ha viszont Krisztushoz tudta vezetni, akkor Krisztus által, az örök életet nyerheti el. Mert „*akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban*” (1Jn. 5,12.). Ilyen módon a törvény még a megítéltetésünk üzenetével is Krisztust magasztalja fel, mert a bűn megmutatásával, a Krisztusban elnyerhető kegyelemhez irányít.

Jézus a királyi menyegzőről elmondott példázatával szemléltette az embernek kétféle lehetőségét és helyzetét (lásd: Mt. 22,1-14.). A megjelent vendégeket megvizsgáló király előtt ugyanis csak azok állhattak meg, akik felöltöztek az ajándékba kapott menyegzői ruhába. Aki nem rendelkezett ezzel a ruhával, az elveszítette jogát a menyegzőn való részvételre, vagyis az örök életre. Ezért Isten, az örökkévaló törvény által szeretné megláttatni velünk, hogy Őelőtte nem lehet „*saját igazságunk a törvényből*” (Fil. 3,9.), mert kivétel nélkül mindenki, teljesen Krisztus kegyelmére utalt bűnös.

Amikor Isten megismerteti velünk az örök erkölcsi törvényét, akkor valójában azt is szeretné elérni, hogy a törvénye ne csak egy kívülről ható befolyással érvényesüljön életünkben, hanem kerüljön vissza újra a szívünkbe, és onnan határozza meg minden megnyilatkozásunkat. Amikor a törvénytől vezetettve Krisztussal kerülünk élő kapcsolatba, akkor valójában egy különös folyamat eredményeként íródik vissza szívünkbe a törvény, hogy ezáltal ne csupán megtartásszerűen, hanem szívünk belső indíttatásából éljünk összhangban a szeretet alapelveivel. Ilyen módon szeretne Isten védelmet és biztonságot adni a

teremtényeinek, így védi meg az általa teremtett világot a bűn romboló és pusztító befolyásától.

Az Igében azt olvashatjuk, hogy cselekedetek nélkül igazulunk meg Isten előtt: *„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből, és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.”* (Gal. 2,16.). Ez viszont felveti annak a kérdését, hogy akkor mi a jelentősége a mi cselekedeteinknek, nem veszíti el jelentőségét a törvény iránti engedelmisségünk?

Ennek a kérdésnek a titka az, hogy a törvény megtartásából való cselekedeteink nem üdvösségszerző tettek, bennük csupán az Isten és az egymás iránt érzett szeretetünket tudjuk kifejezni: *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”* (Jn. 14,15.). A szeretet ugyanis nem létezik addig, amíg nem jut kifejezésre jócselekedetekben, hogy azt a másik fél is tudja érzékelni, vagyis *„Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel; hanem cselekedettel és valósággal”* (1Jn. 3,18.). Ezért a törvény valójában nem más, mint a szeretet kifejezőmódjának tételekben való összefoglalása. Aki a szeretetnek ezeket a tételeit megvalósítja életében, abban az emberben *„valósággal teljessé lett az Isten szeretete”* (1Jn. 2,5.), vagyis maga az Isten.

A Krisztusban elnyerhető igazság által Isten semmilyen feltételt sem szab a múltban elkövetett életünkre vonatkozóan kegyelme elé, hiszen azt már úgysem tudnánk semmilyen módon meg nem történné tenni. Ezért Isten kegyelméből úgy mehetünk Jézushoz, ahogy vagyunk, már csak azért is, mert a saját erőnkől úgy sem tudunk megváltozni. *„Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párduc a foltosságát? Úgy cselekedhettek ti is jót, akik megszoktátok a gonoszt”* (Jer. 13,23.).

„Olyan bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz. Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenthetünk meg előtte, és bűnbánólag lábaihoz borulhatunk. Szeretetének karjaival átölel, sebeinket bekötözi és minden tisztátalanságunktól megtisztít, mert ebben gyönyörködik.” (EGW: J.v.út. 36,3.)

A jövőre nézve viszont már feltételeket szab elénk az isteni kegyelem, és a törvénynek éppen ebben van egy Istentől rendelt feladata. Állandóan meg kell mutassa életünkben azokat a hibákat és bűnöket, amiket el kell hagynunk. Az üdvözítő kegyelem ezért szeretne megtanítani arra, hogy az elfogadás után tagadjuk meg *„a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon”* (Tit. 2,12.).

„A törvény szent, Izrael fiai mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki. Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény

tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Istenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazolást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel, mint Isten ingyen ajándékát.”
(EGW: GHB 58,2.)

IV. Változás a törvényhez való viszonyulásunkban

Az Isten törvényéhez való viszonyulásunkban egy komoly változásnak kell bekövetkezni akkor, amikor Jézussal élő közösségbe kerülünk. Ettől kezdve többé már nem a tilalom oldaláról nézzük és látjuk az Isten törvényét. Ekkor értjük meg, hogy Isten a törvénye által nem akar elvenni tőlünk semmit, semmilyen jótól sem akar eltiltani bennünket. Isten minden esetben csak adni szeretne nekünk valamit, amit csak azok kaphatnak meg Tőle, akik a szívükbe is befogadják a törvény alapelvét.

A Krisztusban megigazult ember teljesen új pozícióból közeledik a törvényhez. Mivel korábban a törvény ítélete alatt volt a bűnei miatt, ezért a törvényben csak a vádolás eszközét látta, mert a törvénynek éppen az volt az egyik feladata, hogy leleplezze és megmutassa a bűnt. Ebben az állapotban a bűnös még semmi más nem tud a törvényben látni, csak a tilalmakat, miszerint ezt sem szabad, meg azt sem szabad. A lelkiismeretében ilyen módon vádolt ember ezért először még úgy igyekszik rendezni ezt a lehetetlen helyzetét Isten előtt, hogy megpróbálja megtartani azokat a tilalmakat, amiket felismert a törvényben. A bűntől elszakadni akaró igyekezete azonban minden esetben kudarcra van ítélve, ha saját erejéből akarja azt megvalósítani. Ezért Isten az örökkévaló evangélium üzenetével szeretne meggyőzni arról, hogy nem ez a megoldás a meglátott probléma rendezésére. Krisztussal közösségben élő embernek meg kell változzon a gondolkodása a törvény megítélésével kapcsolatban.

Ha mi Jézus követőinek és tanítványainak valljuk magunkat, akkor Krisztussal közösségben élve már nem azon igyekszünk, hogy megtartsuk a törvényt, hanem azon, hogy betöltsük azt. Meg kell tanulnunk különbséget tenni között, hogy csupán megtartani akarjuk a törvény követelményeit, vagy betölteni is szeretnénk azt. Isten Igéjében azt olvashatjuk, hogy Krisztus sem azért jött, hogy a törvényt megtartsa, hanem azért, hogy „betöltse” (Mt. 5,17/b.) azt. Mert „*a törvény betöltése a szeretet*”, (Róm. 13,10/b.) mondja Pál apostol. Ezért az apostol szerint „*azok fognak megigazolni, akik a törvényt betöltik.*” (Róm. 2,13.). Ennek megértése érdekében szükséges tisztázni és meghatározni, hogy mitől más a törvény megtartása, mint a betöltése?

A megtartás egy passzív magatartás, a törvényhez ilyen módon viszonyuló emberek csak arra figyelnek, hogy semmi olyat ne tegyenek, amit a törvény megtilt. Természetesen a megtartásra is szükség van, de a megtartásra koncentrááló ember csak arra vigyáz, hogy semmi törvényellenes dolgot se tegyen, eközben

azonban esetleg teljesen figyelmen kívül hagyja azt, hogy jót azért még tehetne. Elfeledkezik arról, hogy „*aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.*” (Jak. 4,17.). A gazdag ifjú is csak megtartotta a törvényt, de nem töltötte be, vagyis nem volt kész arra, hogy bármilyen jót is tegyen. Nem tett ugyan semmi olyat, amit a törvény tilt, de azt sem tette, amit a törvény megengedett, sőt elvárt volna tőle. A megtartásra koncentráló embernek azért alakul ki ez a viszonyulása a törvényhez, mert csak a tilalmakat látja a törvényben, ezért csak annyit akar tenni, amennyit a törvény betűi előírnak számára. Amit tesz, azt mindig valamiért teszi, valamilyen érdekből, a szívében viszont nem azonosul a törvénnyel, és annak lelkületével.

Amikor valaki már nemcsak megtartani akarja a törvényt, hanem betölteni is szeretné azt, az már sokkal nagyobb jelentőségűnek mondható. A törvény betöltése már nemcsak egy passzív magatartás részéről, hanem egy aktív cselekmény, amely minden esetben szeretet-adásban akar kifejeződni, a mások iránti jó cselekvésében. A törvényt betöltő ember is igyekszik megtartani a törvény előírásait, azonban ő ennél sokkal többet akar tenni.

A törvényhez ilyen módon viszonyuló ember már nem a törvény betűjéhez akar ragaszkodni, hanem a törvény szellemével, a szeretet alapelvével akar összhangban élni. Azért ragaszkodik a törvényhez, mert ez mutatja meg számára azt, hogy miként lehet a szeretet alapelvét alkalmazni a mindennapi életében. A betölteni akaró ember esetében a törvény előírása már összhangban áll a szívének érzelmeivel is, ezért szívesen és boldogan cselekszi azt, sőt mi több, már azt keresi, hogy mit tehetne még, mert örömet talál benne. Aki betölteni akarja a törvényt, az nemcsak kielégíteni akarja a betű előírásait, hanem tartalommal feltölteni, valóságos cselekedetekkel kifejezni a benne lévő szeretetet, az írott törvény előírásaival összhangban.

Amikor valaki csak megtartani akarja a törvényt, akkor minden igyekezetével azon van, hogy semmi olyat ne tegyen szombaton, amivel megrontaná annak szentségét, és vétkezne a törvény előírása ellen. Amikor viszont betölteni akarja azt, akkor nem arra figyel, hogy mit nem szabad tenni, hanem arra, hogy mit tehetne még szombaton, amivel örömet szerezhetne Istennek, amivel dicsőíthetné Őt.

Amikor valaki csak megtartani akarja a törvényt, akkor azon igyekszik, hogy ne lopja el a másik ember tulajdonát képező dolgokat, mert az bűn. Amikor viszont betölteni akarja, akkor azon gondolkodik, hogy mit adhatna a másoknak, mert már kész a sajátját is oda adni a felebarátjának.

Amikor csak megtartani akarja a törvényt, akkor azon igyekszik, nehogy elvegye a másik életét, nehogy öljön a kezével, a nyelvével, a tekintetével. Amikor viszont betölteni akarja, akkor már a saját életét is kész oda adni, feláldozni a felebarátjáért. Ebből következően, amikor Jézus visszajön, akkor nem annak alapján választja szét az embereket, hogy megtartották-e a törvényt vagy nem, hanem

aszerint, betöltötték-e vagy sem, vagyis cselekedték-e a jót, amit megtehettek. (lásd: Mt. 25,34-36.).

Sokan érvelnek azzal, hogy amikor a törvénnyel kapcsolatban a szeretetre helyezzük a hangsúlyt, akkor annak a veszélye áll fenn, hogy elértéktelenedik és hiábavalóvá válik az Isten törvényének való engedelmesség. Általában viszont csak azok az emberek érznek ilyen bizonyítási kényszert magukban a törvény megtartására, akik a lelki életük területén valamilyen vonatkozásban kisebbségi komplexussal küszködnek. A Krisztusra talált ember ugyanis sohasem akarja bizonygatni a szeretetét, egyszerűen csak kifejezi és gyakorolja, úgy Isten, mint embertársai felé.

Ez a viszonyulása abból ered, hogy ebben az állapotában már teljesen mást jelent számára a törvény. Ebben az új helyzetben már nem elviselhetetlen terhet jelent a törvény megtartása, hanem inkább örömet és gyönyörűséget. Ahogy Dávid fogalmazza ezt meg a zsoltárokból: *„Az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal”* (Zsolt. 1,2.). A törvényben gyönyörködő ember már azt keresi, hogy mit tehetne még, ami összhangban van a szeretet nagy alapelveivel, ami által az Isten iránti szeretetét fejezheti ki. Számára az Isten törvénye szerint élni már örömet jelent, már gyönyörűséget talál benne, ha a törvény alapelvei nyilatkozhat meg a cselekedeteiben.

Segítsen a jó Isten bennünket abban, hogy a maga teljességében értsük meg a törvénynek Istentől adott jelentőségét és szerepét. Mindezt azért, hogy többé ne a tilalmakat lássuk benne, hanem a szeretetünk kifejezésének lehetséges módjait. Többé ne az ítélettől való félelem engedelmességével igyekezzünk megtartani a törvényt, hiszen amit Isten adott, az *„a szabadság tökéletes törvénye”*. A lelkünk szabadságával igyekezzünk betölteni Isten törvényét, a bennünk lévő szeretetünket próbáljuk kifejezni általa Isten és az embertársaink felé.

V. Megtartják Jézus hitét

A harmadik angyal azt is elmondja az üzenet által egybegyűjtött szentekről, hogy megtartják *„a Jézus hitét”* (12. vers). Ez a meghatározás mindenekelőtt azt mondja el, hogy itt olyan emberekről kapunk bemutatást, akik a Jézus Krisztusban való hitben éltek. A Jézus Krisztusba vetett hitük azonban olyan módon jut kifejezésre, ami megkülönbözteti őket más hitvalló keresztényektől. Ez a meghatározás két elemet kapcsol össze: *„Jézus hitét”* (Jézusban való hit), és a *„megtartják”* fogalmát. Mivel a megtartás a szeretet cselekvésében jut kifejezésre életükben, az Isten parancsolatainak olyan módon való megtartásában, amely a szeretetnek, a gyakorlatban való alkalmazása közben válik láthatóvá mások előtt.

Mivel János apostol az Isten parancsolatainak megtartásával köti össze Jézus hitét, ezért ebből az következik, hogy a kettő elválaszthatatlan egymástól. A Jézusban való hit a parancsolatok megtartása nélkül nem ér semmit. De a cselekedetek nélküli hit is halott magában. Jakab apostol ezért írja azt: *„Azonképen*

a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. De mondhatja valaki: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet.” (Jak. 2,17-18.).

Ugyanakkor viszont a parancsolatok megtartása sem lehetséges a Jézusban való hit nélkül. Mert „*a test gondolata*” szerint élő ember „*az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti*” (Róma 8,7.). Eljuthat valaki odáig, hogy már gyönyörködik az Isten törvényében, szeretne a betöltés szintjén összhangban élni vele, mégsem tud (lásd: Róma 7,22-23.). Az ember minden erőlködése ellenére szűkölködik Isten dicsőségében. Belső természetének romlottsága miatt a bűn megkötözöttje, a szabaduláshoz való erővel és hatalommal pedig nem rendelkezik.

Jézus tehát azért jött erre a világra, hogy segítsen az emberben visszaállítani az isteni képmást, és segítsen neki a szeretet elvei szerint élni. Ennek érdekében több dolgot vár Isten az embertől. Mindenekelőtt ismerje be, hogy a benne lévő bűnnel szemben tehetetlen, Jézus ezért mondta azt, hogy „*nálam nélkül semmit sem cselekedhettek*” (Jn. 15,5/b.). Másrészt pedig legyen kész Jézus előtt megnyitni szívét és befogadni Őt, mert „*valakik befogadják Őt, azoknak hatalmat ad, hogy Isten fiaivá legyenek*” (Jn. 1,12.). Csak Krisztus ereje által képes az ember eleget tenni a törvény követelményeinek.

„Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az Istenség egész élete és szeretete, mely teljesen átalakít a saját képmására.”
(EGW: GHB 58,2.)

Ez viszont azt jelenti, hogy a „*Jézus hitének*” megélése nemcsak egy érzelmi tapasztalat, hanem az életforma megváltozása fog lenni. „*Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.*” (Gal. 2,20.).

„Bár hihetjük, hogy nem adatott más név a nap alatt, mely által kellene nekünk megtartanunk, mint Jézus neve, s mégis lehetséges, hogy nem tettük Őt hit által személyes Üdvözítőnké. Nem elegendő az igazság elméletét hinni. Nem elegendő, ha Krisztusba vetett hitünkről vallást teszünk, s hogy nevünk a gyülekezet névsorában szerepel... Bármit valljunk is az ajkunkkal, mit sem jelent, ha Krisztust, az igazság cselekvése által ki nem nyilvánítjuk.”
(EGW: KP 226-227.)

Mivel az igazi hit cselekedetekben jut kifejezésre, ezért az Isten szerinti cselekedetek hiánya a hitetlenség bizonyítéka. Ez a tény pedig önvizsgálatra kell, hogy készítsen bennünket. Ez a hitetlenség kifejezésre jut az Istennel való együttműködés hiányában. A felelőtlen és könnyelmű életformában. Azért hitetlenség ez, mert nem hisz a számadásban, a felelősségre vonásban. Ezt a fajta hitetlenséget azonban nem szavakkal szokták kifejezni az emberek, hanem az életmódjukkal. Az ilyen emberre nem mondható el, hogy megtartja „*Jézus hitét*”.

A „Jézus hite” kifejezés ugyanakkor még azt is jelenti, hogy hinni úgy, ahogy Jézus hitt és bízott. Ez a hit nem a dogmákban, a tanítási rendszerben való hitet jelenti. Jelenti azt is, de önmagában nem sokat ér. Ez a hit azt jelenti, hogy személyes bizalommal vagyok Isten iránt, mert „a hit pedig a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid. 11,1.). Amikor nem látod az előtted lévő körülményeket, de hitben teljesen Istenre tudsz hagyatkozni, mert tudod, hogy Ő veled van. Amikor nem a magad akaratának az érvényesülését kergeted, hanem Annak akaratát keresed, Aki elküldött téged, mert tudod, hogy az jobb, mint a te elgondolásod. A harmadik angyali üzenet tehát olyan emberekről beszél, akik személyes közösséget teremtettek Istennel, mert megtanulták Jézustól az Istenben való élő hit leckéjét.

János, az angyal üzenetével határozottan szólít fel arra, hogy tartsuk meg Jézus hitét, sőt „*tusakodjunk a hitért, amely egyszer a szenteknek adatott*” (Júd. 3.). Meg kell értenünk, hogy hitünknek és tanításunknak minden esetben Krisztus központúnak kell lenni, Jézust kell hitünk szerzőjének, alapítójának és befejezőjének tekintenünk. „*Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra*” (Zsid. 12:2.). Jézus hitét, az Ő hatalmas erejébe vetett hit által kell megtartanunk, az Ő áldozatába és győzelmébe vetett hit által, amellyel azután győzelmes életet élhetünk érte és Benne. Ez a hit általi élet a valóságban. „*Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.*” (Gal. 2:20). Ez az a forrás és tekintély – melynél nagyobb nem is lehet – melyre hitünkben és tetteinkben támaszkodnunk kell.

VI. Itt van! – De hol?

Az angyalnak az az állítása, hogy „**itt van a szenteknek békességes túrése**”, felveti azt a kérdést, hogy „hol van?”. Ha ez az állítás – mint üzenet – az egész világon hirdettetik, akkor az emberek jogosan kérdeznak vissza, hogy hol van? Az emberek ugyanis látni akarják a szentséget, vagyis a világtól elkülönült életet azok között, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Jézus is erre szólít fel bennünket: „*Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket*” (Mt. 5,16.).

„*Krisztusnak nincs hőbb vágya, mint olyan embereket bírni, kik a világnak az Ő jellemét és lelkületét mutatják be. A világnak pedig semmire sincs égetőbb szüksége, minthogy lássa a Megváltó szeretetét emberek által kinyilvánulni.*”
(EGW: KP 314,1.)

Az a meghatározás, hogy szent, még nem feltétlenül azt jelenti, hogy büntelen. Azt azonban jelenti, hogy el akar szakadni a bűntől, és oda akarja szentelni életét Istennek. És ez a szándék mások által is érzékelhető kell, hogy legyen. Az emberek látni akarják, hogy hol vannak és kik azok, akik a mindennapok problémái között is békességes túréssel élnek. Ha valami nem úgy történik velük, mint ahogy azt ők

elgondolták, akkor nincs robbanás, nincs feszültség körülöttük. Mert a békességes tűrés náluk a szív állapotából fakad.

Nagyon fontos mondanivalója van annak is, hogy Jézus éppen ezt a három jellemző vonást mondhatja el az angyallal. Ez a három jellemvonás a közöttük lévő belső egység és összhang miatt nem választható el egymástól. Bármelyik hiányzik is a három közül, a másik kettő már nem igazi. Jézus hite nélkül ugyanis lehetetlen az Isten parancsolatait megtartani. Hiába hivatkozik azonban valaki a hitére, ha nem párosul vele Isten előtt kedves cselekedet, akkor megholt az a hit. Viszont lehet az is, hogy valaki Krisztusban hívő embernek vallja magát, még cselekedeteket is tud felmutatni, de ha ezek a cselekedetek nem a jellem, vagyis a belső természet átalakulásának visszatükröződései, akkor az egész nem ér semmit. Akkor csak egy meszelt sírhoz hasonló életről van szó. Jézus az ilyen embereket a leghatározottabban fogja elutasítani egykor. Ez a három együtt mutatja be a megszentelődés igazi mértékét, amelyet Isten el akar végezni azok életében, akik átadják magukat Neki.

„A megszentelődés folyamatos növekedés a kegyelemben.” (EGW: 1Test. 340.)

„A megszentelődés Istennel való rendszeres, bensőséges érintkezést jelent.” (EGW: SDA 7BC 908.)

A megszentelődés folyamatos munka. Nem lehet egy óra alatt, vagy egy nap alatt elérni, és azután minden különösebb erőfeszítés nélkül megőrizni.” (EGW: 2Test. 472.)

„Az igazi megszentelődés összhang Istennel, jellembeli egység Vele.” (EGW: 6Test. 350.)

Az Isten ránk bízta a hármias angyali üzenet hirdetését. Ez az üzenet azonban csak akkor fog erővel hatni, ha azt is hirdethetjük magunkról, hogy *„itt van a szentek békességes tűrése”*. Ez az üzenet önvizsgálatra szólít bennünket. Ez az üzenet az életünk mielőbbi maradéktalan átadását igényli tőlünk.